

Trianoni keresztúton

Kerégyártó László György
(1946, Eger)
mérnök-tanár, drámaíró,
Budapesten él

Kocsis István: *TRIANON avagy Passiójáték a XX. században*. Napkút, Budapest, 2020.

A feltétlen igazság igényével dolgozó történész ha Trianonról, Trianon *rejtélyeiről*, e rejtélyek feloldásáról kíván írni, akkor nemcsak kivételesen nagy, kiterjedt és mély történelmi ismeretekkel kell rendelkeznie, de vizsgálati módszere, látásmódja és szemlélete nem nélkülözheti a világi történések tanulmányozása mellett a *metafizikai megközelítést* sem, természetesen e kettőt szakrális egységben értelmezve. Ez többek között azt is jelenti, hogy a történelmi események okainak és következményeinek vizsgálatában nem nélkülözheti a Szent Korona történetiségének, közjogi tanának, szellemiségének és misztériumának, egyszóval: szakralitásának ismeretét sem.

Még talán azt is kijelenthetjük, hogy a Világban zajló, spontánnak tűnő történelmi események okainak és következményeinek kapcsolódásait, az események fő menetét meghatározó *világstratégiák* hatásainak természetét és mi-benlétét is jobban felfoghatjuk, ha Trianont és történelmi környezetét – előzményeivel és következményeivel együtt – a maga bonyolultságában és összefüggéseiben – ahogyan ezt Kocsis István tette – kívánjuk feltárni, megvizsgálni,

megfejtani. Trianon egy olyan történelmi *csomópont*, amely képes lehet arra, hogy felfoghatóvá tegye, hogy megérthessük a hozzá képest múlt, és a hozzá képest jövő, azaz a jelen történéseinek mélyben húzódó, felfoghatatlannak tűnő összefüggéseit is.

Tegyük fel mi is a kérdést! Miért „nehéz” Trianonról hiteles könyvet írni? Mert hogy nehéz, ezt mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy ez ideig – a számos kiadás között – mindössze néhány olyan összefoglaló mű jelent meg (ezt a könyvet is beleértve!), amely a maga teljességében kívánja feltárni a párizsi békekonferencia valódi rejtélyeit. Ellenben számtalan olyan kiadványnak „örülhetünk”, amelyek a részletek egyre teljesebb kibontásával, akarva-akaratlan, a békekonferencia legmélyebb összefüggéseit, a lényegét a *soktényezős részletek* hálójával mégiscsak elfedik, mondhatjuk: eltakarják, elrejtik előlünk.

Nemcsak azért nehéz Trianon eléggé felfoghatatlanul kártékony rejtélyeit bemutatni, mert ahogyan már említettük, ehhez a munkához óriási háttéranyag és a metafizikai vonatkozások ismerete és figyelembevétele is szükséges,

hanem azért is, mert az ismeretek legfontosabb részletei többnyire „hozzáférhetetlen” titkos iratokból, illetve nehezen fellelhető publikációkból ismerhetők csak meg, amelyekre rásütik a hiteltelenítés bélyegét, és – mint forrást – a *mesék és mítoszok* világába számúzik. Őket pedig, akik ezeket a dokumentumokat forrásként elfogadják: nevetségessé teszik, ellehetetlenítik, elhallgatják, kitagadják... nem kaphatnak méltó helyet a Tudományos Akadémia tagjai között.

Aki rászánja magát, hogy Trianon igazságát felvállalja és megírja, annak felül kell emelkednie a *tabuk, tilalmak, elvárások és előítéletek* kényszerén, és vállalnia kell igazmondásának minden kedvezőtlen következményét.

Kocsis István mindezen feltételeknek megfelel. Ezt nemcsak jelenlegi, *TRIANON avagy Passiójáték a XX. században* című, nagyívű munkája bizonyítja meggyőző erővel, de egész eddigi életműve is. Kocsis Istvánnak ezt a művét joggal tekinthetjük egy hatalmas világi és metafizikai ismeretanyagot a maga egységében és teljességében vizsgáló, a történelmi összefüggéseket tiszta logikával feltáró és ismertető életmű egyfajta Trianonra fókuszáló lenyomatának.

Egy-egy fogalma, mondata, gondolata esetenként nemcsak egy történelmi korszak eszenciáját sűríti magába, de gyakran a jövő kutatási irányát is kijelölheti.

A szerző alapos munkáját az is jelzi, hogy műve 33 fontos fejezetből áll. Egy-egy fejezet mögött, egyenként is kötetnyi irodalom, tudományos igénnyel megírt könyvek, dokumentumok sorakoznak, köztük a szerző munkáival. Ezek közül nem egy témának napjainkban Kocsis István szinte egyedüli képviselője, vagy legalábbis első közötti kutatója, aki a múlt feladásra ítélt értékeiből az utókor számára ezeket feltárta és megmentette. Álljon itt példaként egyik legfontosabb műve: *Magyarország Szent Koronája*, amelyben többek között a *Szent Koro-*

na tanáról, közjogi fogalmáról, a Szent Korona eszmeiségéről és misztériumáról is ír, amely témakörök szorosan kapcsolódnak jelenlegi művének teljes kifejtéséhez is.

Hogyan lehet ezeknek a fogalmaknak, gondolatoknak ismerete nélkül – akár egy történelmi diplomával, sőt: tudományos akadémiai tagsággal megerősített „önbizalommal” – egy pódiumra kiállva, feltárni és megmagyarázni a párizsi békekonferencia valódi rejtélyeit, és annak Európára nézve végzetes következményeit? Nem lehet!

A végzetes következményekről idézzük a szerző szavait!

„Európa további sorsát nem az határozza meg, ami a fegyverszüneti egyezmények megkötése előtt történik, hanem ami utána! Az határozza meg, hogy Wilson a békekonferencián szembe fordul eszméivel, megtagadja nyilatkozatait, tervezeteit. Ennek nemcsak az igazságtalan és felfoghatatlan trianoni békeszerződés lesz a következménye, nemcsak a magyar, román, szlovák, szerb stb. trianoni pszichózisok kialakulása (...), hanem a hagyományos európai szellemiség halálos sérülése is. Mindaz, ami az európai politika végzetes meghasonlását eredményezi, ami a fasizmusnak, illetve a náciizmusnak, valamint a kommunizmusnak uralkodó ideológiává válását lehetővé teszi, ami a második világháborút, majd a hidegháborút elkerülhetetlenné teszi, mindaz, aminek következményeképpen ma az európai nemzetek nemcsak a harmonikus együttműködésre, de az önvédelemre is képtelenek (így a nemzethalál fenyegetésével sem képesek méltóképpen szembenézni) (...)”

Hányan mondják ki, hogy: „(...) a kulisszák mögül éppen azok diktálták a béke feltételeit, akik előkészítették a háborút.” Súlyos szavak! Vajon hányan látják és láttatják is ezt a *folymatot* a maga bonyolultságában és teljességében? Kevesen. Kocsis István közéjük tartozik.

Példaképpen emeljünk ki egy fontos témakört a könyvből: a *nemzetiségi kérdést!*

A „hivatalos” történelemtudomány képviselői Trianon *szükségyszerűségét* igazoló, azt előidéző első okként szokták feltüntetni a nemzetiségi kérdést, illetve annak *megoldatlanságát*. Fontos és alapvető, hogy „ők” nemzetiségi kérdés alatt elsősorban a nemzetiségek kollektív jogait értik, előszeretettel hangsúlyozva a Magyar Királyság etnikai-nyelvi összetételének százalékos megoszlását.

Kocsis István kivételes tisztánlátással és részletességgel, történetiségében mutatja be és bizonyítja, hogy valójában mi is állt a „nemzetiségi kérdés” mögött. Kimutatja, hogy ezekben a nemzetiségi mozgalmakban valójában egyáltalán nem a nemzetiségek kollektív jogaiért, hanem a magyar közjog, a magyarországi és erdélyi államiság megsemmisítéséért küzdenek, és ez a cél a Habsburg-házi magyar király és a román irredenta közös céljává válik...

Rendkívül érdekes, ahogyan a szerző kibontja, hogy a román Micu-Klein püspök által kezdeményezett román *őstörténetcsere*, a máig élő és ható *román történelemhamisítás* miképpen hat és lesz különös módon egyik *kiváltó oka* kezdetben a magyarság elleni román pogromoknak – 1784-ben a magyar nemesek, majd 1849-ben a fegyvertelen magyar lakosság ellen –, s lesz egyik fontos érzelmi alapja a román irredentizmusnak, annak a propagandának és magyargyűlöletnek, mely többek között lehetővé teszi, hogy a román hadsereg (a szerb és cseh csapatokkal) *Trianont előkészítve* (hadüzenet nélkül, a háború befejezése után, a kijelölt demarkációs

vonallal mit sem törődve) megszállja Magyarország nagy részét... Majd a trianoni „békediktátum” után kialakul a *trianoni pszichózis*.

A következőket írja erről a szerző: „a trianoni pszichózis kialakulásának a legfélelmetesebb magyarázata (...): az igazságtalanság kedvezményezettjei szükségképpen gyűlölik az igazságtalanság kárvallottjait.”

S hogy mi lehetne a *megoldás*? Idézzük ismét Kocsis István szavait!

„A gyűlölködés szelleme a Kárpát-medencében, de egész Európában is csak addig uralkodhat, amíg az itt élő nemzetek nem ismerik meg, illetve nem fogadják el múltjuk minden igazságát. De ha elfogadják, megszületik Európa minden országában a hiteles történelemtudomány, és ha ezzel egyidejűleg hagyják érvényesülni az egyenlő esélyek elvét is, akkor bizony a párizsi békekonferencián legdurvábban megcsúfolt jog: a nemzetek önrendelkezési joga is érvényesülni fog, a Hazugság és a Cinizmus kultuszát pedig felválthatja végre az Igazság és a Harmónia kultusza.”

Aki ezt a könyvet figyelmesen átolvassa, megállapíthatja, hogy Kocsis István egy sebész biztonságával, türelmével és pontosságával tárja fel történelmi „gócpontjaink” rejtélyeit. Köszönet érte! S hogy mi ennek a műnek a legfontosabb üzenete? Benne van a címében...

Kocsis István: *TRIANON avagy Passiójáték a XX. században* című könyve nemcsak a jelen, de a jövő számára is alapmű! Megismerésével és ismertetésével fontos lépést tehetünk a *hiteles történelemtudomány* felé.

Kerékgyártó László György